

ÖRÖMHÍR

IX. évfolyam 2. szám

2022. március-április

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

A családról

Sokszor idealizálva beszélek a családról, mintha annak csak csupa öröm és boldogság lengne nyomában. De ennek a mostani lapnak nem az a célja, hogy megint valami habos-babos, mézes-mázás képet fessünk a mai magyar családokról, hanem a valóságot szeretnénk bemutatni. De úgy, hogy megpróbáljuk felfedezni a családi életben rejlő értéket, szépséget. Miért ne mutassuk be úgy a családot, mint valami vágyott dolgot, vonzó életpéldát?

Egyik elsőpénteki alkalommal a közösségek közössége előadásorozat keretében arról tanítottak minket, hogy a hogyan kell elgondolni a mai keresztény családot, mint élethivatást. Utána a különböző kiscsoportokba bele-bele kapcsolódva jó volt megtapasztalni, hogy nincs olyan életszakasz, amely érdektelen lenne a családi élettel kapcsolatban. Ifik, fiatal felnőttek, családok közösség, imacsoport mind-mind látja és érzi, hogy érintve van a témában, felelősséggel kell gondolkodnia róla, értékrend alapján kell döntéseket meghoznia. Mert különben mi alapján fogalmazok meg valamivel szemben kritikát, vagy éppen mi miatt egyezek bele abba, hogy ez, vagy az a felfogás családjainkban teret kaphat vagy sem?

Így most, amikor Ferenc pápa egyik írásának, az Amoris laetitia, vagyis a szeretet öröme kezdetű apostoli buzdításának megjelenési évfordulójára Család Évet hirdetett a Szentatya, fontos, hogy mi is figyelmet fordítsunk a családra. Az Amoris laetitia - család év szinte észrevétlenül telt el... Persze lehet ennek oka, hogy szinte fedésben volt a Szent József évvel, de talán azért is, mert nagyon természetesnek gondoljuk, hogy mi a helyzet a családjaink háza táján. Van, aki azt

mondja, hogy a család az „szent”, nincs miről beszélni, nem kell meg tárgyalni semmit, mert nincs helye kompromisszumnak. Míg mások azt mondják, hogy „a család az család”, vagyis teljesen mindegy, hogy milyen konstellációban ölt formát, azt nem kell bolygatni, sőt, aki bele mer szólni, az tiltott vizekre téved.

Jelen lapszámunk lehet, hogy nem fog nagy teológiai fejtegetésekbe bocsátkozni, az is meglehet, hogy egyesek szemében ez csak néhány szempont, de csepp a tengerben és sok vizet nem zavar, de mi mégis azzal a gondolattal állunk neki, hogy a Kedves Olvasót megerősítsük és továbbgondolásra ösztönözzük.

Így olvashatunk hittanosaink élménybeszámolóiról, amikor a családdal töltött időt ajándékként élték meg. A sokszor idealizált katolikus

családjainkba oly módon is bepillantunk, hogy egy hívő vall arról, hogy miként éli meg próbatételeit a családjában. A Házasság Hete zalaegerszegi rendezvényei is a házaspárok kapcsolatát hivatott erősíteni, ezzel kapcsolatban olvashatunk néhány gondolatot. Ezt követően a jegyes felkészítésen tapasztaltokról vall egy-egy jegyespárunk. Vigh Balázs, ötöd éves papnövendék tollából pedig egy könyvajánló kerül lapunkba, amelyet egy házasságról szóló lelkiismereti könyv ihletett. Végül pedig templomkincseinket bemutató rovatunkban a házasságkötéssel kapcsolatos liturgikus eszközök kerülnek tárgyalásra.

Miközben olvassuk plébániánk magazinjának cikkeit, imádkozzunk is családjainkért, házaspárokért, jegyesekért! Isten áldása kísérje plébániánk családjait!

Élményem a családdal

A nagy biciklizés

Egyszer, egy szép őszi vasárnap elhatároztuk, hogy Gyenesdiásról elbiciklizünk Szigligetre.

Összeszedtünk minden fontos felszerelést. Leti, anyukája és apukája is velünk jöttek. Hosszú útnak indultunk. Előtte anyukámat és a barátnőjét elvittük Szigligetre. Aztán visszamentünk a kiinduláshoz. Tíz perc múlva a Letiék is odaértek. Nekivágtunk az útnak. Volt sok emelkedő és lejtő. Nagyon izgalmas volt. Útközbe esett, hogy egy hegy lett mellettünk. Felbicikliztünk rá. A tetején egy kis kápolna is volt. Gyönyörű volt a kilátás. Ettünk, ittunk, pihentünk. Aztán folytattuk utunkat. Útközben találtam egy kígyót. Megnéztük. Él még, csak sütkérezett az aszfalton, a napon.

Sok idő múlva odaértünk célunkhoz. Megebédeltünk, aztán megkerestük anyáékat. Együtt játszottunk a Balaton parton a homokban. A játék után indultunk visszafelé. Előtte még elmentünk a szigligeti fagyizóba. Ott meg óriási nyugágyon is feküdtünk. Visszafelé, amikor a kígyós helyhez érkeztünk, már nem volt ott a kígyó.

Amikor visszaértünk a kiindulóra, akkorra már a Nap is kezdett lemenni. Gyorsan még anyáért és Krisztiért visszamentünk Szigligetre, utána meg haza. Nagyon elfáradtunk a végére!

/Kovács Ákos – Liszt 6.o/

Nyári kirándulás a családdal

Egy nyári napon elmentünk egy nagy túrára. Nagyon érdekes volt, mert hol az úton, hol pedig erdőben sétáltunk. Volt borkóstoló is... Érdekes növényeket és állatokat láttunk.

A kirándulás előtt szüleim azt mondták, hogy körülbelül 8 km lesz, de aztán végül is 16 km lett belőle. A végére nagyon elfáradtunk. Én még sétáltam volna, de sajnos nem lehetett. A kirándulás végén várt még ránk egy kaland: találkoztunk vitézekkel és betyárokkal.

Ez egy nagyon jó kirándulás volt!

/Reinagli Bence – Liszt, 6.o./

Bükki nyaralás

Hét éves voltam, amikor családommal elindultunk a Bükkbe nyaralni. Tíz teljes napot töltöttünk az erdő kelős közepén. A házuk mellett csörgedezett a patak. Limonádét ittunk, lilahagymás zsíros kenyeret ettünk és nagyokat nevtünk. Az esti szalonnasütögetés közben a bokrok mögül rókák leskelődtek ránk.

Hajnalban kopogásra ébredtünk és amikor kinéztünk az ablakon, tátva maradt a szánk, mert ott állt egy szarvas hatalmas agancssal. Nagyon szerettem volna vaddisznót is látni, de apa azt mondta, hogy mindenki jobban fog járni, ha nem látunk...

Gyönyörű helyeken jártunk, mégis a legszebb emlékem az, hogy minden este betakarózva kifestettük a fűbe és néztük a hullócsillagokat. Felejthetetlen volt!

/Takács Lőrinc – Liszt, 6.o/

Egy családi élményem

A márciusi hosszú hétvégén Észak-Olaszországban jártunk a családommal. Az egész család együtt utazott, a 9 hónapos kisöcsém is.

A kirándulás során sok szép és érdekes tájat láttunk, például befagyott vízesést, magas, havas hegyeket. Nagyon élveztük a közös fürdést a szálloda kinti és benti medencéjében. A kistesómmal sokat játszottunk a játszótérben.

Hazafelé Velencében sétáltunk, ahol a szüleim sok érdekességet meséltek a városról.

Szerintem nagyon jó, ha a család együtt van, mert közösen nézhetünk, csodálhatunk meg mindent. A közös fényképek később is emlékeztetnek bennünket a kirándulásra.

/Hajba Mihály Eötvös – 4.b/

Családba nem üt a ménkű

- próbatételek a családban

„Papa, mama, gyerekek, csupa szív szeretet” – cseng a fülemben a Mézga család című rajzfilm kezdő sora, ahogy a családban átélt próbatételeken morfondírozom. A történet egyszerűnek tűnik, és mindenki számára ismerős: Két emberből egy pár lesz, akik nekiindulnak a nagybetűs életnek, ketten a világ ellen. Hamarosan bővül a család, megérkeznek a gyerekek. S mint ahogy az szintén lenni szokott, elkezdődnek a szürke hétköznapiak, s bizony be- szippant az örvény.

A mi életünkben is - mint minden más családban - voltak mély pontok. A rohanó napokban munka, gyerekek, szülők, nagyszülők mellett is fenn kell tartani a békét és az egyensúlyt. Sokszor gondolom végig, hogy mik azok a pontok az életünkben, ami miatt a veszekedések, feszültségek jelentkeznek, és próbálok változtatni rajta. Rájöttem, hogy sokszor csak a kommunikáción csúsznak el a dolog, illetve, hogy a feszültségek háttérben egyszerűen annyi is lehet, hogy többet szeretnének otthon látni bennünket.

Most arról szeretnék azonban beszámolni, milyen próbatételt jelent egy családban az, ha éppen hit a feszültség forrása.

Egy betegséggel érkezett a hit a családukba. A gyermekemen keresztül kaptuk a hívást, mely által be-

lépett az életünkbe Jézus. „Csendesen és váratlanul átölelt az Isten” (Ady Endre). Ezt a hívást azonban nem mindenki hallotta a családban. S ebből sok veszekedés és feszültség származott. Bennem erősödött a vágy, hogy Jézussal legyek minden vasárnap és találkozzak Vele. Erőt és feladatokat kaptam, de nagy kihívás ezt az érzést elmagyarázni olyannak, aki nem kapta meg még a hit ajándékát. Sok veszekedést generált, hogy a munka mellett több helyre is jártam közösségekbe és szolgálatot vállaltam. A vasárnapi mise és az ima lett családom számára az utolsó csepp a pohárban. Megszóltak, kinevettek. Minden nap be akarták bizonyítani, hogy nem vagyok jó katolikus, s ebbe a tágabb család is részt vett, hisz az ő hitetlenségüket is zavartam. Ez nagyon bántott és sokszor voltam szomorú miatta.

Változtam és változtattam.

A család egy olyan libikóka, amely a legkisebb egyenlőtlenségre is pillanatok alatt borul. Sokszor nehéz és sokszor elbukok. Ám a hit erőt ad minden megpróbáltatáshoz. Jézusra nézek és türelmet tanít, Jézusra nézek és társ leszek. A fő parancs: szeressétek egymást. A szeretet szolgálat. Megtanultam a szolgálatban örömmel lenni. Imáimban tisztánlátást kértem az Úrtól és bölcsességet. Próbáltam ránézni kívülről a mi

libikókánkra, és áthelyezni a súlypontokat. Mindent megvizsgáltam a saját, a férjem, a gyerekek szempontjából. Az utat Jézus már megmutatta.

Isten a családomat adta szolgálati helyemnek! Ha ők azt látják, hogy a hitem elvesz tőlük, akkor én nem a hit felé vezetem őket. Nap mint nap hálás vagyok értük és a bántó szavakért! Hálás vagyok értük, mert ez által is tanítanak. Minden vád, mit tőlük kapok egy újabb érv, hogy elővegyem a Bibliát, hogy utánanézzek hitigazságoknak. Legközelebb, mikor előjön ugyanez a téma, akkor a konkrét válasszal őket is segítem az üdvösség felé.

Többet vagyok ténylegesen velük, nem csak a háztartásban serénykedő háttérjátékos vagyok már, akinek soha semmire nincs ideje. Ha beszélgetni akarnak - ami a tinédzsereknél ritkán van - ott hagyom, amit éppen teszek, és rájuk figyelek.

Imádkozni éjjel szoktam, kinn a csillagos ég alatt az udvaron sétálva tudok Istennel beszélni.

„Mert a hitetlen férjet megszenteli felesége, és a hitetlen asszonyt megszenteli férje. Különböen gyermekeitek tisztátalanok volnának, pedig szentek.” 1Kor 7,14

Céлом megszentelni a családot, példamutatással a helyes úton tartani őket mindaddig, míg az ajándékot Ők is megkapják.

A Szerelmi kalandtúra

A Házasság Hete eseménysorozatot megelőzte a közel egy hónapig tartó Szerelmi kalandtúra, amiről néhány résztvevő beszámolóját adjuk közre.

A plébániai hírlevélből értesültünk róla, hogy idén is megszervezésre kerül a Szerelmi kalandtúra néven induló kis párkapcsolati társasjáték. Izgatottan vártuk, hogy minél előbb regisztrálhassunk és belevágjunk a küldetésekbe. Az induló állomás egyértelmű volt, hiszen már jó előre kiszúrtuk a nagytemplom előtti hatalmas szívet ahol örök emlékü kép készült rólunk. Aztán kerestük a virágboltot, és kerestük, és kerestük...

Folyamatosan fogadásokat kötötünk, hogy vajon merre lesz a következő állomás, és hogyan iktatjuk be az amúgy túlszűfolt hétköznapiakba. A színes és változatos programoknak köszönhetően mégis gyorsan haladtunk a cél felé!

A kedvencünk a tv toronyhoz tett kirándulás volt, hiszen mindketten nagyon szeretünk túrázni és kicsit visszatérhettünk gyermekkorunkba a kincskeresős játékokhoz. Pedig már régen megtaláltuk a legnagyobb kincset: EGYMÁST!!!

A másik kedvencünk a Kertvárosi templomban megszervezett imaösvény volt, hangulatában páratlan, az egymásnak itt írt szerelmes levelet azóta is nagy becsben tartjuk és őrizzük.

Ezúton is szeretnénk megköszönni minden szervezőnek a fáradságot, hogy ilyen változatos és színes feladatokat találtak ki nekünk.

Tomi és Gitta

Évről évre nagy örömmel veszünk részt a házasság hete programjain. Alapvetően megvan bennünk az egymásra figyelés, de a hét adta előadások, játékok, lelki programok mindig adnak egy kis pluszt az együtt töltött időhöz. Érdekes és vidám pillanatokat adó feladatokban volt ré-

szünk idén is a kalandtúrán.

Első feladatként már egy találós kérdéssel kellett megbirkózni, melynek megfejtése a Mária Magdolna Plébániatemplom volt. A templom előtt felállított szív alakú keret mögé állva kellett szelfit készíteni. Ez talán nem is olyan nagy kihívás, de ahhoz, hogy a keret és még mi is benne legyünk a képben, szükség volt egy harmadik félre. A téren rajtunk kívül éppen senki sem volt, de minő Isteni gondviselés, kisvártatva egy falunkbéli ismerős házaspár sétált arra. Az ő segítségükkel el is készült a fotó.

A képkeretre felírva várt ránk a következő feladat. Virágboltba mentünk, virágot is kaptam (L), illetve a következő állomás helyszínét: egy cukrászda nevét. Szívesen mentünk a már ismert helyre (az ottani sütitket nagyon szeretjük). Ezek a helyek kicsit felidéztek bennünk az „együttjárás” hangulatát, hiszen kettesben ma már nagyon ritkán megyünk valahová.

Lelki program is volt a túrán, amit a kertvárosi templomban járhattunk végig. Mindig jó ráeszmélni arra, hogy a házasságban, ezen a közös úton soha nem vagyunk egyedül, a Jóisten mindig velünk van. Jó ezt

mindig is tudatosítani magunkban.

A feladatok között volt még közös filmnézés, sütikészítés (nagyon hálás volt érte a család, mert erős motiváció a határidő, így hétköznapi volt otthon süti). Kicsi kirándulás is tarkította a sort: megadott koordinátákat keresve találtuk meg a következő feladat leírását a falu szélén álló toronynál.

Összességében elmondható, hogy az ideai házasság hete is sok új örömet hozott az életünkbe. Jó felidézni a korábbi évek kihívásait, és ez az „élménytömeg” egyre csak bővül.

Hála ezért a Jóistennek, és köszönet érte a szervezőknek.

L+F

Házasságunk 37 éve alatt már jó néhány „szerelmi kalandtúrán” (hajaj!) vettünk részt.:), ezek között volt olyan is, amelyet zalaegerszegi keresztény testvéreink szerveztek. Az egymásra szánt minőségi idő, a játékos feladatok, a humor, az imádság mind-mind erőforrásai a kapcsolatunknak, ezért az idén is örömmel vágtunk bele a Családkapocs Egyesület által kezdeményezett játékba.

Ebben az évben csaknem egy hónap állt rendelkezésünkre ahhoz,

hogy teljesítsük a feladatokat, számunkra ez nagy könnyebbség volt, hiszen így lassan, a saját tempónkban tudtuk végigjárni az állomásokat, így nem a teljesítésen, hanem a megélésen volt a hangsúly.

Az elmúlt évtizedek úgy látszik nem nyom nélkül múltak el felettünk, mert mindkettőnknek egyértelműen az alsóerdei kincskeresést követő séta, és a Szűz Mária Széplőtelen Szíve templom kápolnájában átímádkozott imaösvény jelentette a legtöbbet. Ez utóbbi alkalommal újítottuk meg házassági fogadalmunkat Isten színe előtt, s érezhető jelenlétében.

Igen, bár a hétköznapiakból kiszakítva, de kegyelemben telt el ez az egy hónap. Ugy gondoljuk a szervezők nemcsak az ötleteiket, idejüket adták ajándékba a részt vevő házaspároknak, hanem imádságaikkal is kísérték őket. Emlékeinkben úgy él ez az időszak, mintha január közepétől többet sütött volna a Nap...

Antal és Mónika

A Házasság Hete

A zalaegerszegi Házasság Hete eseménysorozatot Balaicz Zoltán polgármester úr és Molnár János atya nyitotta meg a város dísztermében.

A meghívottakat Szabó László és Szabó-Hídvégi Orsolya konferálták fel, akiknek arcáról derű és boldogság sugárzott. Polgármester úr köszöntötte a megjelenteket és összegezte, hogy mind a kormány, mind pedig a város is mennyire fontos feladatának tartja, hogy házasságok megkötését támogassa, ösztönözze a gyermekvállalási kedvet és segítse a családok életét.

Örömmel számolt be arról, hogy városunkban miként alakult a statisztika mutatója, azaz nőtt a házasságkötések és a gyermekszületések száma is, és bizakodással tekintenek a jövő felé, hogy talán mind többekben megerősödik az elköteleződés igénye.

Molnár János atya szívmengető beszédet mondott a házasság fontosságáról, amelyben szentségi jellegénél fogva három személy van jelen, a Szentháromsághoz hason-

latosan: férj, feleség és Jézus.

Jó volt látni, hogy az egybegyűltek nyitott szívvel érkeztek, és noha egyesek tényleg fiatal házasként jöttek, mások már több évet évtizedet tudhattak maguk mögött, mindannyian azt kívánták, hogy az este folyamán újabb impulzust kapjanak közös életükhöz.

Süveges Gergő és felesége, Margit előadása „Mi van a Happy End után?” címmel

„Nagyon jó, tartalmas előadást hallottunk. Gergő és Margit mindketten nagyon jó előadók, élvezet volt őket hallgatni. Miki utólag egy lelkigyakorlatos elmélkedéshez hasonlította az előadást. Én magam nagyon sok olyat hallottam, amin azóta is el-el gondolkodom. Már ott felmerült bennem, hogy mi pont fordítva vagyunk mint Gergő és Margit. Én inkább bagoly, Miki meg egy kicsit harkály. Nagyon sok olyasmit mondtak, ami a mi kapcsolatunkban már megvolt és megvan, megerősítettek, hogy jó úton járunk.

Kati és Miki

A jó házasság titka

A szerdai napon az evangélikusok imatermében gyűltek össze az érdeklődők, ahol három házaspár osztotta meg a hosszú és jó házasság titkát. Jó volt átélni a történeteiken keresztül, hogy a kitartás és a hűség az egymás mellett töltött sok év után megtermi a gyümölcsét: egy harmonikus, egymásra figyelő, gyengéd öregkort.

A gyertyafényes vacsoráról: „Tömegesen meghitt”

Nincs abban semmi különös, ha egy házaspár egy este úgy dönt, hogy mindent hátrahagyva (gyerekeket, másnapi felkészülést és hasonlókat) elvonulnak és egy étteremben, terített asztalnál ünneplik meg egymást, a kapcsolatukat, valami évfordulót – vagy csak egyszerűen azt, hogy együtt vannak. Nincs abban semmi különös, ha egy házaspár képtelen elszakadni a mindennapi feladatoktól (gyerekek, felkészülés és hasonlókat) és éveken keresztül,

ünnepek, pihenés nélkül „húzzák az igát” a családjáért, egymásért. Feltehetően mindkét állítás ismerős – életszakasztól függ, hogy éppen melyik változatra bólintunk.

A Házasság Hete rendezvény-sorozat visszatérő kedves eseménye a hétfőjére időzített vacsora, amelyre ebben az évben 32 pár jelezte a részvételét. Feltehetően azért jöttek, mert – ha csak évente egyszer is, de – kötetlenül, kettesben szerettek volna eltölteni egy kellemes estét. A február 18-i alkalomra a Véndiófa Étterem átalakult: kétszemélyes „szeparékát” alakítottak ki. Az ízlésesen díszített asztalok, a különleges menü és a kellemes szalon-muzsika megalapozta a jó hangulatot. S az érkező vendégek éltek is a lehetőséggel: kisvártatva meghitt beszélgetésbe merült párokat lehetett csak látni...

Beszélgünk arról az estéről; Judit mondja: „Persze, nincs abban semmi különös, de mégis! Ha ott-hon hagyhatom a megszokott ebédlőasztalt, ha csak ketten vagyunk, úgy, mint a kezdetek kezdetén. Egymásra figyelve, annak látni, aki ő valójában: munkából érkezve, a kötelező feladatvégzés után, fáradtan. Vagy amikor már azt sem tudom, ki vagyok én – de most ismét az tudok lenni, aki voltam: csak Rád figyelő, hiszen távolságban vagyok a mindennapoktól. Te is nézel engem, mert kiöltöztem, tetszeni akarok Neked, és örömet szerezni, hisz' melyik férfi ne gyönyörködne a feleségében, s melyik feleség nem akarná elbűvölni a férjét újra és újra?!”

Az italok, amelyek mértékkel felszolgálva segítik az ellazulást, a virág, melyet nem te tettél az asztalra, de a te kezdeből kaptam... S ha távozáskor el is felejtetted átadni, de visszaszaladsz érte, mert jaj, elfelejtetted, a többi férj meg nem... és a feleséged nem teszi szavá feledékenységedet, hanem örül, hogy - ha késve is, de- megkapja. Szívszorítóan jó dolgok ezek! Erősítenek, mélyítenek, amire szükségünk van nekünk nőknek.” Még, hogy tömeges? Egész este csak Őt láttam!!

Lajos és Judit

Séta a családjáért

Azért vettünk részt a házasságokért rendezett sétán, mert szeretnénk volna megmutatni a világnak, hogy a házasság nem csak egy papír, ahogy azt ma sokan mondják, hanem annál sokkal több: szeretet, elkötelezettség, hűség, kitartás, gondoskodás, alázat, elfogadás és egész életen át tartó tanulás.

A sétán alkalmunk volt találkozni azokkal a házaspárokkal, akik hasonlóan gondolkodnak ezen intézményről, hiszen a házasság mégis csak egy megszentelt intézmény, aminek lényegét az Úr Jézus Krisztus a következőkben foglalta össze: Az ember ezért elhagyja apját, anyját, a feleségéhez ragaszkodik, és ketten egy test lesznek. Ettől kezdve többé már nem két test, hanem csak egy.

A házasság egyik legsodálatozható pillanata amikor a TE és ÉN személyből MI leszünk, amikor ezt felismerjük és meg tudjuk élni, akkor válunk igazi házaspárrá és onnantól már EGYÜTT éljük meg az élet minden szépségét és küzdünk meg a nehézségekkel.

A séta másik fontos szerepe számunkra a keresztény házasság megvállalása volt. Miben más a keresztény házasság egy átlagos párkapcsolathoz? Abban, hogy ott nem ketten vagyunk, hanem hárman, hiszen Jézus mindig velünk van, vigyáz ránk és oltalmaz minket, erőt ad a nehézségek leküzdésében, ugyanakkor rádöbben arra, hogy nem vagyunk tökéletesek és legfőképpen nem vagyunk jobbak, értékesebbek a másiktól, hanem egyenrangú társak vagyunk egy élethosszig tartó szeretetkapcsolatban.

Judit és Gábor

Szentmise

A hét lezárása és egyben megkoronázása volt a Jézus Szíve Ferences templomban tartott szentmise, ahol városunk három plébánosa közösen mutattak be áldozatot és imádkoztak a házasságokért. A misét követően itt került kisorsolásra a Szerelmi kalandtúra résztvevői között a sok értékes nyeremény is.

Egy könyv a tiszta házasságért

Robert Sarah bíborost talán nem szükséges bemutatnom. Írásai, valamint szókimondó, tabuk nélküli gondolataival vált az egész világon ismertté az elmúlt években. Ez az őszinte stílus mostani könyvünkben is határozottan megmutatkozik.

A „Házaspárok, ébresszétek szerelmeteket!” című könyv (Szent István Társulat, Budapest, 2021.) még Robert Sarah, egy 2019-ben tartott lelkigyakorlatát veti papírra, aminek helyszíne nem más, mint „a házaspárokat gyógyító Mária” otthona, Lourdes. A 2021-ig az Istentiszteleti és Szentségi Fegyelmi Kongregáció prefektusi székét betöltő bíboros a tőle megszokott racionalitással áll korunk kérdéseire, amit most azon házaspárok dimenziójába helyez, amelyek aktívan megélik keresztény hitüket és nem félnek mindennap felajánlani házasságukat, családjukat Istennek. Azért, hogy ne legyen unalmas a kötet kézbe vétele, csak nagyvonalakban – a számomra kardinális kérdéseket érintve – írok a műről.

A könyv két fő részből áll: az első részben felhívja a házastársak figyelmét arra a Krisztusi dimenzióra, ami elengedhetetlen kapcsolatukhoz. Titulusától nem elrugaszkodva, először is a liturgián keresztül beszél minderről. Emlékezteti a házaspárokat arra, hogy a szentmise „a hit és a szeretet találkozási pontja.” Krisztus – mondja – a házassági egység főszereplője, Ő az, aki tulajdonképpen felszenteli a házasság egységét. Ezért is fontos szerinte, hogy a házaspároknak legyen igénye a rendszeres áldozásra.

Azonban kitér a „válás szerencsétlenségére” is, ezzel megerősítve azt, hogy mennyire szüksége van a szerelmeseknek arra, hogy érezzék szerelmük iránt az odaadás mellett az áldozathozatalra való készséget is. Az egységük fennmaradásának alapvető eszközének kell lennie a megbocsátás mellett az irgalmasságnak is.

A guineai bíboros, mint a katolikus hagyomány erőteljes képviselője és védelmezője, a lelkigyakorlatot alapul vevő könyv második fő részében még jobban figyelmezteti a házaspárokat korunk kihívásaira – természetesen tabuk nélkül.

„Azok a keresztény házastársak, akik meg akarják védeni a házasság és család egységét, felbonthatatlanságát és szentségét, pusztán kézzel, egyedül az igazság és a szeretet fegyvereivel vállalt csatát vívnak.”

Különösen tetszik számomra a „frontális harc” kifejezés, amit Robert Sarah használ, meghatározva ezzel azt a tényt, hogy „mindaz, aki a házasság és család szentségéért munkálkodik, mindig ellenállásba fog ütközni” – legyen szó a házastársi szerelemről, vagy akár a gyermeknevelésről. Továbbá kitér még a lelkigyakorlat

alatt a házastársak áldozatkészségére, és nem utolsósorban az imára is, mint fegyverre – nemcsak a nehéz időkben.

Záró gondolatként, hadd szabadjon itt hagynom a bíboros egyik kérdését, amit a keresztény házastársak életszentsége kapcsán tesz fel, hogy megvilágítsa, miként teszik a házasság jelenvalóvá Jézust: van-e tapasztalhatóbb a gesztusoknál, amelyek kifejezik az egymás iránti gyöngédséget, mint házastársi szerelmeteknek megnyilvánulása nap mint nap?

Kedves házaspárok!

Szükség van rátok! Szüksége van a világnak a jóságotokra, arra a szeretetre, amit egymás iránt tápláltok! Ébresszétek fel szerelmeteket, hogy másoknak példát mutattva, ők is tudjanak áldást kérni párkapcsolatukra, házasságukra a Szentháromságos Egy Istentől, aki a házasság mintája mindannyiunk számára.

Jó olvasást, jó elmélkedést!

„Amit Isten egybekötött”

– milyen kellékeket használunk az egyházi esküvők alkalmával?

Bizonyára már valamennyien voltunk esküvőn! Mindenki láthatta, hogy milyen csodaszép ruhája van a menyasszonynak, micsoda elegánsan van felöltözve a vőlegény, mennyire meg vannak hatódva az örömszülők, milyen csinosak a koszorús lányok, zabálnivalók a kis vőfélyek, milyen gondolatokat fogalmazott meg az eskető pap... De, vajon ki tud ennyi minden mellett még arra is figyelni, hogy milyen eszközök kerülnek használatba egy esküvő alkalmával?

Ez a mostani alkalom, amikor a család témájával foglalkozunk, ideális lehetőséget kínál, hogy egy gondolat erejéig ezekkel is foglalkozzunk. Mit üzennek az egyes kellékek, liturgikus eszközök és miként használjuk ezeket a szertartás alatt?

1. A stóla

Általában liturgikus öltözetként használt textil ruhadarab, amelyet a szentmisén szolgáló pap a nyakába akasztva, két vállán lelógatva hord a miseruha alatt, vagy koncebrálás esetén kazula nélkül hord, valamint a diakónus használja bal vállán átvetve és a jobb karja alatt megkötve/összetűzve. Szentmisén, vagy liturgikus cselekmények alkalmával a stóla mindig is a felszentelt szolgálattevő személy felszenteltség által elnyert hatalom jelképe.

Az esküvőn azonban elő van készítve egy másik stóla is. „Kedves jegyespár! ... és én átkötöm kezeteiket stólával annak jeléül, hogy házasságotok Isten előtt felbonthatatlan lesz” – ezen szavak után kerül látómezőnkbe egy stóla, amelyet nem a pap vagy diakónus visel. Ezt kifejezetten a jegyespárnak készítjük elő. Az eskető stólának nincsen meghatározott díszítése, mégis általában fehér színű, ami az ünnepnek a színe, megtalálható rajta a gyűrű, mint a kölcsönös tisztelet és szeretet jelképe, valamint Szűz Mária nevének monogramja, hisz Ó a Szentlélek mátkája, s így minden menyasszony példaképe, valamint a liliom, amely Szent Józsefnek, a Szűzanya tisztaságos jegyesének a jelképe, aki így minden vőlegény és férj példaképe.

Ez a stóla jelképezi azt a felbonthatatlan köteléket, amely a házaspár között létrejön a kettejük által kifejezett házassági beleegyezéssel, a consensus-sal.

2. A kereszt

Miután frigyre léptek egymással és „kimondták a boldogító igent”, már mint házaspárhoz fordul a pap és esküvésre szólítja fel a párt. És megcsókoltatja a feszületet és esküvésre nyújtja át nekik. Nagyon érdekes, hogy az élet legszebb pillanatában keresztet adunk a szentségben részesülő két fiatalnak. A hittanuló katekumeneknek is keresztet adunk, mielőtt még elköteleznék magukat Jézus mellett. Tudatva vele, hogy biztosan vállalja? hisz látja, mi lett a vége! Most pedig a fiatal párnak adunk keresztet.

Mert ez a szeretet jele, ahogyan Isten szerette a világot és Fiát adta érte. A házaspárok szeretete is keresztekkel szegélyezett út, amikor önmagukat egészen oda kell ajánlaniuk a másoknak, a másikért.

Plébániánkon az a gyakorlat, hogy minden párnak adunk egy saját feszületet. Van azonban egy pacificale, amit esküvők alkalmával is használtak. A pacificale egy olyan, nagyobb méretű kereszt, amelyet a békeköszöntés jeleként használtak. A 13. századtól kialakult az a gyakorlat, hogy a miséző pap megcsókolta a feszületet és azt a minisztránsok vitték oda a többi jelen lévő papnak, vagy akár a kegyúrnak. Mindenki megcsókolta a keresztet, és ezzel fejezték ki, hogy a Jézus iránti szeretet kapcsolta össze őket.

3. A tálca

A kimondott „*akarom*” után, az esküt követően gyűrűt húznak egymás ujjára. Ahogy szófordulatként használ-

jük, hogy valamit „tálcan kínálnak”, most itt is ez van. Tálcan kínáljuk a gyűrűt, ahogyan az élet is tálcan kínálja a lehetőségeket. Rajtunk múlik, hogy a kölcsönös tisztelet és szeretet jeleként egymás ujjára húzott gyűrűket veszszük le, vagy hűséges szeretet és tisztelet helyett hűtlenséget és tiszteletlenséget választunk. Van egy könnyed szerelmi történet, a címe: „Tálcan kínált szerelem”. A házasságban nem ez van. A szeretetet, a szerelmet nem tálcan kínálja az élet, hanem azért meg kell dolgozni, azon minden nap munkálkodni kell. Amit a gyűrűtálcan kínálunk az a döntés: ha leveszed és megcsókolod a gyűrűt, házastársad gyűrűjét, akkor dönts az a hűség, a tisztelet és a szeretet mellett. A tálca tehát csak kísérőelem, de mégis érdekes kifejezése annak, hogy mit kínál tálcan a házasság.

A gyűrűk az igazi üzenet hordozói. Ezeket a gyűrűket a pap a szertartás alatt megáldja azokkal a szavakkal, amelyek elmondják, hogy a gyűrűnek milyen jelentést tulajdonítunk: „Áldd meg, Istenünk ezeket a gyűrűket, amelyeket a te nevedben megáldunk! Akik ezeket a gyűrűket viselik, legyenek az egymás iránti hűségben állhatatosak, maradjanak meg békeségben és teljesítsék szent akaratodat, és éljenek mindig kölcsönös

szeretemben! Krisztus, a mi Urunk által.” A gyűrű kifejezi az állhatatos hűséget. Figyelmezteti azt is, aki hordja, hogy kihez kell hűségesnek lennie; és azt is, aki látja, hogy az illető már foglalt.

4. A házaspárok trónszéke

A liturgián a székeknek különleges jelentéstartalma van: a jegyespárnák illetve a tanúiknak kiemelt helyük van a szertartás közben. A házasulandók ott ülnek az oltár előtt. Vőlegény és menyasszony, akik a templomból kilépve már férj és feleség lesznek. Férj és feleség egyaránt trónuson ülnek, hogy a Teremtés könyvében említett isteni parancs szerint uralkodjanak minden teremtmény felett. Ketten együtt.

A királyi hatalom szimbóluma a trónus. Amikor egy állam élére királyt koronáznak, akkor a szertartás meghatározó része az intronizáció, vagyis a trónus elfoglalása. Az ifjú pár, mint akik arra hivatottak, hogy Isten uralmát terjesszék, ők is uralkodjanak, elsősorban önmaguk vágyai és ösztönei felett.

Templomunk esküvői trónusai a maguk egyszerűségével és formavilágával jól illeszkednek a templom stílusához.

KARITÁSZ

Sárközi Violetta

A Karitás nagybőjti lelkipyakorlata

A Szombathelyi Egyházmegye Karitás munkatársainak és önkénteseinek lelkipyakorlata Körmen-den, az Árpád házi Szent Erzsébet templomban volt. Örültünk egymásnak és a meghívásnak, hiszen 2019-ben találkoztunk ebben a körben utoljára. Ez a lelkipyakorlat más volt, mint a korábbiak, hiszen most az ukrainai háború menekültjei velünk voltak, na nem személyesen, hanem imánkban és a Kárpátaljai Karitás igazgató személyes beszámolóján keresztül.

A lelkipyakorlaton először Kiss László atya beszélt nekünk a szeretet szolgálatáról, arról, hogy a Krisztust követő ember sajátossága, hogy nem utána megy Jézusnak, hogy olyanná lesz, mint Ő. Tudunk mindnyájan szépeket beszélni, de sokszor mégis hiányzik valami, az erő, a tett, ami hitelt ad a szavainknak.

A szeretet szolgálat, hiszen megéljük Jézust, ezért ne csak beszéljünk róla, hanem fontos a bajbajutottak ápolása, gondozása is. Gondoljunk

csak egyházmegyénk szentjére, Szent Mártonra, vagy Mindszenty József-re, aki nagyon sok szegényen segített, több gyerek taníttatását is vállalta. Batthyány-Strattmann László a szegényeknek tűzfát vett, ingyen gyógyította a betegeket, és évi jövedelme 70%-át a kórházára, betegeire költötte. Az ő példájukból tudjuk, hogy egyedül a hit nem elég, kellenek a tettek is.

Kiss Laci atya felhívta a figyelmünket arra, hogy a Karitás nem Vöröskereszt, mert a Karitás úgy ismeri az embert, mint Jézus, vagyis tudja, hogy az ember nem csak test, amit ápolni, gondozni kell, hanem az ember test és lélek. A Karitás kötelezettsége a testet és a lelket szolgálni, ezért a Karitás tevékenységébe az evangelizáció is beletartozik. És ezen felül a Karitásnak imádságos közösségnek is lennie kell, ahol az imádság az alap. És fontos, hogy tudjunk mosolyogni, tudjunk meghallgatni, szót váltani.

Az atya úgy fogalmazott, a Karitásba nem menedzser, nem két kéz

kell, hanem ember, aki tud lehajolni, tud mosolyogni, segíteni.

Nagybőjti lelkipyakorlatunk megőrző és meghatározó része volt Szkoropádszky Péter görögkatolikus pap, a Szent Panteleimon Karitás Kárpátaljai Görögkatolikus Jótékonyági Szervezet vezetőjének beszámolója az Ukrainai háborúról, a menekültek ellátásáról. Péter atya elmesélte, hogy nemrég vette át a Karitás vezetését, és éppen csak elindították a Szent Simeon és Anna programot, aminek keretében egyedülálló, idős rászoruló testvéreknek kerestek támogatókat. Ukrainában 30.000,- Ft –nak felel meg az átlag nyugdíj, ami nagyon kevés, és ezt szerették volna 180,- EUR támogatással kiegészíteni. Sikeres volt a program, sokan jelentkeztek támogatónak, de ez a munka félbeszakadt, amikor kitört a háború, és minden megváltozott.

Péter atya elmesélte, hogy február 23-án egy atya ezüst miséjén vettek részt, majd hazaérve este három gyermekének a következő napi farsangra készítették elő a feleségével

és a gyerekeivel együtt a ruhákat. Persze, hallottak róla, hogy háború lesz vagy lehet, de nem hitték, senki nem hitte, hogy ez bekövetkezik. Február 24-én reggel felkelt, mint máskor, 6 órakor, és egy Amerikában szolgáló paptestvér írta ki a facebookon, hogy WAR, háború, csak ennyit. Péter atya az interneten kezdte keresni a híreket, és ekkor eszmélt rá, hogy másfél órával korábban megkezdődött a bombázás.

Bepánikolt, mondta, első gondolata az volt, hogy nem lesz benzin, gyorsan elment a benzinkútra, de már nem lehetett készpénzzel fizetni, csak kártyával. A pánik mellett nagy köd volt, fogalmazott az atya, és ez a köd nem akart feloszlani. Nem csak a természetben, hanem a lelkükben is köd volt.

Mit tegyenek? – merült fel a kérdés mindenkiben. Péter atya elmondta, hogy tudta, hogy neki maradnia kell, de mi lesz a családjával, merült fel a következő kérdés, és aztán ők is maradtak. Péter atya hozzátette, ebben a döntésben talán az is segítette, hogy az övék vértanú egyházközség, innen 129 testvér volt 25 évig Szibériai fogságban, köztük Péter atya nagyapja is, akít 1952-ben vittek el. Visszatérve 2022-höz, február 25-én Kisszelmencéről, ami egy határátkelő Szlovákia felé, telefonáltak Péter atyának, mint Karitás vezetőnek, hogy 500 anyuka és gyerek jelent meg a határon, és

valamilyen segítség kellene nekik. Ezen a napon este született meg az a rendelet Ukrajnában, hogy a 18-60 év közötti férfiak nem hagyhatják el az országot.

Kisszelmencen helyi vállalkozók segítségével melegedőt nyitottak az Ukrajnából menekülőknél. Ehhez nagy támogatást nyújtanak a szlovákiai magyar görögkatolikusok is. Február 28-án, - ami a görögkatolikusoknál a nagybőjt kezdete volt (*a nagybőjt három nappal korábban van, mint a római katolikusoknál*), - Péter atya át tudott jönni Magyarországra a határon, Záhonyba, de hozzátette, azért tudott jönni, mert három gyereke van, akik otthon maradtak.

Majd innentől kezdve minden nap át tudott jönni Magyarországra segítségért. Kárpátaljára elkezdődött azoknak a menekülteknek az érkezése, akiknek nem volt hová menni, vagy nem volt papírjuk. Volt olyan eset, hogy két családot hozott át Magyarországra, akiknek nem volt hová menniük, őket a Nyíregyházi Egyházmegyei Karitásznak adták át, ők gondoskodtak róluk. Péter atya ekkor kicsit meghatódva megjegyezte, hogy „Magyarország odafigyel ránk!”.

Március 9-én Michael Czerny pápai bíboros meglátogatta a menekülteket, beszélgetett a segítőkkel, és elhozta a szentatya ajándékát, egy rózsafüzért, amit Péter atya azóta is mindig magánál hord. A határon

Péter atyáék munkája véget ért, de nagyon sok menekültet fogadtak be Kárpátalján. Családok fogadnak be családokat, a Karitás ekkor a befogadó családokat támogatja. Péter atya megjegyezte, a Szentlélek dolgozik, ellátják a menekülteket, nemcsak segéllyel, hanem pl. egy pici, három hónapos kisbabát keresztelt meg a püspök Kisszelmencen, és már aznap este akadt ennek a családnak egy befogadó családja. Most megtapasztalhatjuk, hogy ott van a Jóisten velünk, mondta. Péter atya még elmesélte, hogy Kárpátaljára telepítenek ki minden gyermekotthon, minden gyámolt gyermeket, mert csak ez az egy megye van, amit nem bombáznak. Donyeck és Luhanszk megyéből is ide kerültek a gyermekotthonokból a gyermekek.

Majd Péter atya maga elérzékenyülve mondta, hogy „Isten országának legfontosabb kincse ez a munka, és látjuk, hogy Isten országa most közöttünk van, most éljük meg”. Tudja, hogy sokan együtt éreznek velük, és sokan sokat imádkoznak értük, ezért nagyon hálás, mondja. Majd megjegyezte, „ez a világ már nem ugyanaz, mint tegnap volt. De a Jóisten úgy rendezi a dolgokat, hogy rendben legyen itt a földön, és majd az e világon túl is. Segítsük testvéreinket közelebb az üdvösséghez, így kerülhetünk mi is közelebb az üdvösséghez.”

Galambos István: Álomra várva

Bús éjszaka - kínoz a test baja, kábit,
benn szívemen izzik a nappali szenny,
kinn Éj ura - Holdnak a fénye világít,
de ablaki függönyöm elfedi ezt.

Még kerget a sok kusza gondolat engem,
ám jó Uram érzi a vágyaimat:
Óvj, Istenem, óvd hitem, oldd fel a vétkem,
imám megidézi az Angyalodat!

Elpilledek - és lehet - itt van az őrzőm
- így boldogan élem az álmaimat,
mert tisztul a lelkem a tegnapi szennytől
- ezt élvezni testem a paplan alatt.

Fény surran a hajnali ég peremére,
hús reggeli szélben a kert zajosabb -
majd Nap feje bukkan a domb tetejére
- s már fény-keze színezi ablakomat.

...és hallom a dallamot - ágon a kántor,
csodás zene - harsog a csórszerenád,
tavasznak az illata - érzem e mámort,
Jöjj, március! Űzd el a tél zavarát!

